

Ján Adamus

11. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Ježiš povedal zástupom: „S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek hodí semeno do zeme; či spí alebo vstáva, v noci či vo dne semeno klíči a rastie a on ani o tom nevie. Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a napokon plné zno v klase. A keď úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva.“ A pokračoval: „K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo alebo akým podobenstvom ho znázorníme? Je ako horčičné zrnko. Keď ho sejú do zeme, je najmenšie zo všetkých semien na zemi, ale keď sa zaseje, vzíde, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tóni môžu hniezdiť nebeské vtáky.“
V mnohých

Mk 4, 26-34

Môšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Moderné vyučovacie metódy už nie sú iba v memorovaní učebnej látky, ale aj v samostatnom logickom myslení žiakov a študentov, ktorí môžu využívať rôzne pomôcky, obrazy, grafy, kabinety, laboratória, exkurzie, modernú techniku... Je zaujímavé, že čosi podobné robil aj Ježiš, ktorý používal obrazy a podobenstvá, na ktorých vysvetľoval tajomstvá Božieho kráľovstva.

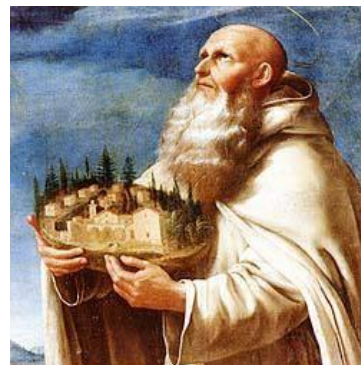
V dnešnom evanjeliu Ježiš vysvetľuje, že Božie kráľovstvo v duši človeka začína nebadane a nenápadne, keď do nej zapadne čítané alebo počuté Božie slovo. Tam sa zachytí, ujme, začne rásť, až napokon priniesie úrodu. Ježiš ho prirovnal k pšeničnému a horčičnému zrnku. Pšeničné zno všetci poznáme, ale čo sa týka horčičného, mnohí o ňom ani nevieme.

Horčičné zrnko, o ktorom Ježiš hovorí, rodí sa na horčičnom kre v Palestíne, v oblasti Galilejského jazera a v tomto kraji dorastá do výšky 2-4 metre. Horčica je odolná rastlina, ktorá rýchlo vyklíči a jej semená majú radi vtáky, ktoré obývajú horčičné kry. Horčičné zno je oddávna známe ako korenie z jednoročnej horčice siatej - *Sinapis alba*. Celé horčičné semená voňajú veľmi málo, ale po rozomletí a premiešaní s vodou sa uvoľní ich ostrá aróma a výrazná chuť. Voda totiž aktivuje enzým obsiahnutý v horčičných semenách, ktorý reaguje s ostatnými látkami v nich a výsledkom je éterický olej s charakteristickou chuťou a vôňou. Ježiš chcel oboch podobenstvá poukázať predovšetkým na to, že rast rastliny sa začína v tichu zeme. Podobenstvá platia aj pre nás. Zasiatym

zrnom je Slovo Otca, vložené do života Panny, betlehemskej jaskyne a tridsaťročnej nazaretskej samoty, kde postupne vyklíči, rastie až napokon vystúpi na povrch ako bohatý klas, ktorý rozsiera zrná po palestínskej pôde. My ich už roky počúvame v kostoloch, čítame doma, pozeráme na ne v televízii, vyhľadávame ich na internete, čím ich zasievame do srdca. Môžeme mať však pocit, že zatiaľ je to akoby bez výsledku, sme málo ľuďmi a ešte menej kresťanmi. Vtedy začneme strácať trepezlivosť, lámať nad sebou palicu a tvrdiť, že z nás nič nebude. Lenže nezabúdajme, že Božie zno má niekedy dlhú inkubačnú dobu a vyklíči aj po niekoľkých desaťročiach, ako tomu bolo aj u svätého Augustína. Akonáhle však vyrastie klas naplnený novým zrnom, je našou svätou povinnosťou, aby sme ho rozsievali všade tam, kde sa nachádzame.

Tak si počína aj rodina rodín - Cirkev. Zasieva Božie slovo podľa Kristovho príkazu do celého sveta aj keď vie, že seje do tvrdej a neúrodnej pôdy. Tu môže niekto povedať, že je to zbytočné. Keď k tomu prirátá aj krv mučeníkov, slzy vyznávateľov a vierozvestov, skonštatuje, že hoci to Cirkev robí už 2000 rokov, človek sa nezmenil. Zostáva divochom, ktorý vraždí, štvie, smilní, kradne, ohovára, cudzoloží, podvádza, klame... Či nemáme pocit, že zno v tvrdej pôde už odumrelo? Neverme však tomu, lebo okolo nás je aj veľa potešiteľných skutočností.

Sú tu rodiny, v ktorých pravá a skutočná láska medzi manželmi a deťmi dáva pocit pozemského raja. Sú tu jednotlivci, tak duchovne zdatní a krásni, že to až udivuje. Sú tu ľudia protestujúci proti pýche pokorou, proti vzbure poslušnosťou a proti neviazanosti čistotou. To všetko sú prejavy zasiatého zrna, ktoré klíči, rastie a človek nevie ani ako. Preto neupadajme do malomyselnosti, pesimizmu alebo zúfalstva, že nič nevidieť. Vidieť, ale musíme mať otvorené oči. V jednej moslimskej dedine bývala malá skupinka kresťanov. Táto skupinka bola od ostatných izolovaná. Muži nesmeli sedieť s ostatnými mužmi, ženy nesmeli z dedinskej studne brať vodu. Deväť kresťanov si vykopalo vlastnú studňu. Po nejakom čase moslimská studňa vyschla a kresťania dovolili vodu čerpať všetkým obyvateľom. Na štít svojich domov napísali: Tu bývajú kresťania. Chceli tým zdôrazniť, že u kresťanov každý vždy nájde pomoc kresťania boli semenami, ktoré časom vyklíčili a priniesli úrodu. Boli dobre zasiatym zrnom, hoci keď klíčilo, zdanlivo nebolo nič vidieť. To je aj naša úloha. Zasievať semená dobra bude bohatá.

sv. Romuald

**Tmy nočné, hmly a temravy,
svet zmätokov, hrôz a blúdení,
už obloha má jas a vie:
prichádza Kristus, ustúpte!**

**Trhá sa závoj zemskej tmy,
ňou slnečný lúč prenikol
a farbu veciam ponúkol
i úsmev svetla srdečný.**

**Tak nech aj nášho srdca tma,
keď duch náš lesť už poznáva,
keď preborí sa cez zlé hmly,
nech sa ti, Bože, podvolí.**

**Len teba, Kriste, chceme znáť,
úprimnou myšliou vyznávať,
v slzách a piesňach si ťa ctíť
a naveky ťa velebiť.**

**Čo farby faľse zohyzdia,
nech tvoje dary očistia.
Ó, Kriste, svetlo blažených,
tvár tvoja nech v nás zasvieti.**

**Kriste, Kráľ dobrý, láskavý,
buď sláva tebe, Otcovi
i Duchu, ktorý bráni nás
teraz i večne, v každý čas.
Amen.**

Kúsok pre mamy

Keď sa cítiš neschopná..

Chudobná vdova

Jednou v málo osôb, ktorú Ježiš vyslovene pochválil, bola chudobná vdova opísaná u Evanjeliu podľa Marka aj Lukáša, vyzdvihnutá za to, že sa vzdala všetkého, čo mala.

Viem síce trochu spievať, ale asi nespievam dosť dobre na to, aby som bola členkou kostolného zboru. Kedysi som učila, ale myslím, že v tom nie som ktovieako dobrá, určite sú lepší. Bolo by lepšie, ak by si našli na vyučovanie náboženstva niekoho iného. Nemôžem viesť skupinku štúdia Písma, na to viem príliš málo...

Znie ti to povedome? Podaktoré z nás skutočne vynikajú v podceňovaní svojich schopností. Napokon dokážeme samy seba presvedčiť, že sme vlastne úplne neschopné a nemáme komu čo ponúknuť. Ved' stačí, aby sme sa porovnali s týmto alebo tamtým človekom, a je zjavné, že nie sme ani také dobré, ani také talentované, ani...

V evanjeliu čítame o žene, ktorá tiež mala len málo čo ponúknuť. Chudobná vdova z Markovho i Lukášovho evanjelia hodila do chrámovej pokladnice dve drobné mince, čo bolo oveľa menej, než vhadzovali boháči okolo nej. Mohla si v duchu povedať: „Nemám čo dať. Mój príspevok predsa nikomu nepomôže.“ Ona to však neurobila a povedala si: „Nemám síce veľa, ale dám všetko,

čo mám.“ A ako na jej gesto reagoval Ježiš? Povedal: „táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci ostatní.“

V jeho očiach bola ona tou najštedrejšou, hoci mala zo všetkých najmenej.

Možno Ježiš reaguje rovnako, keď mu venujeme všetko, keď sme presvedčené, že to nie je veľa. Neposudzuje nás podľa výšky talentu, množstva majetku alebo schopností. Hodnotí nás podľa toho, ako sme i zdieľať sa s tým, čo sme dostali.

Ona pri svojej chudobe dala celé svoje živobytie.

Lk 21,4

Drahá vdova,

si nám vzorom v štedrosti. Niekedy mávam pocit, že nemám čo ponúknuť. Prosím, oroduj za mňa, aby som dokázala nasledovať tvoj príklad a vedela so štedrým srdcom dať všetko, čo mám.

Christine Gibsová „ Sväté na zavolanie“

V utorok 18.6. v Senici bude pohreb kňaza a dekana vdp. Karola Martina.

Z tohto dôvodu bude výročná sv. omša za † Mariána Radakoviča v stredu 19.6.o 17:00 hodine.

Vo štvrtok 20.6. spolu s otcom biskupom Mons. Jozefom Haľkom a spolužiakmi – kňazmi poďakujeme Pánu Bohu za 30 rokov kňazstva.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 388 – 420.

Sväté omše 11. týždňa v Cezročnom období (B)

17.VI. pondelok

18:00 Za † Imricha a Veroniku Hajkových, deti a zaťov

18.VI. utorok

Pohreb kňaza a dekana v Senici vdp. Karola Martina

19.VI. streda

17:00 Za † Mariána Radakoviča (1. rok od smrti)

20.VI. štvrtok

nebude sv. omša

21.VI. piatok

18:00 Za † Emíliu Bachratú (1. rok od smrti)

22.VI. sobota

08:00 na úmysel

23.VI. 12. Nedel'a v Cezročnom období (B)

08:00 Za farníkov

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Poďakovanie Pánu Bohu za požehnanie a prosba za rodinu

Lektor: Kosnáčová T. Kordošová

Liturgicky kalendár

17..VI. pondelok

sv. Nikander a Marcián, vojaci a mučeníci

18.VI. utorok

sv. Gregor Barbarigo, biskup

19.VI. streda

sv. Romuald, opát, Lsp

20.VI. štvrtok

bl. Margita Ebnerová, panna

21.VI. piatok

sv. Alojza Gonzágu, rehoľníka Sp

22.VI. sobota

sv. Pavlína z Noly, biskupa Lsp, sv. Jána Fišera, biskupa, a Tomáša Morusa, mučeníkov

Slovo na dnes

2. Otváral im Písma

V pokoji a tichu zvyčajne nevieme ostať príveľmi dlho. Preto nám môže druhý úsek našej cesty padnúť veľmi vhod. Pri tejto etape ide o čítanie Písma, ktoré je po stíšení a ochote počúvať Pána v jeho slove najdôležitejším krokom na ceste s Ježišom. Ide o čítanie pozorné, pomalšie ako obyčajne, vnímavejšie a živšie. V prvej etape sme sa snažili stabilizovať predovšetkým svoje telo s jeho zmyslami. V tomto kroku pôjde predovšetkým o prácu našej

Základnou otázkou tejto etapy je:

Čítaním Písma vlastne osobne prijímame Božie zjavenie, nastupujeme na cestu kresťana - učenika. Veď aj my, kresťania, sme deťmi Knihy, ale žijeme. Čítať v tomto zmysle znamená učiť sa chápať Boha a všetko, čo nám hovorí. Otvoriť Písmo a čítať ho podľa Hieronyma dokonca značí nastaviť plachty Duchu Svätému bez toho, aby sme vedeli, kam doplávame.

No ranným slnkom rozžiarenej lúke som v istom momente pocítila pohnutie. Áno, je čas vykročiť, vydať sa na cestu. Upokojená a posilnená som začala kráčať. Už ma čakal rozľahlý hustý les, sprvu zmiešaný a potom smrekový, pretkávaný jedľami, v ktorom každý strom bol ako šípka ukazujúca dohora. Inak v ňom vládlo prítmie a nebolo v ňom toho vidno veľa. Krásne paprade a kde-tu nejaká huba. Hoci som bola plná energie, predsa len ešte nerozhybaná, a tak sa mi cesta lesom zdala nekonečná. Najmä keď stúpanie začalo byť intenzívnejšie. Z času na čas sa síce vyskytlo aj nejaké o klesanie, ale krátky zostup bolo treba aj tak dobehnúť prudkým výstupom.

A predsa čosi. Občas sa objavila vyhládka. No a na nej sa okrem príjemného rozhľadu dalo zistiť, že vleklé stúpanie nie je zbytočné, že predsa len som už prešla kus cesty. Ba zdalo sa, že aj cieľ je už dosť blízko. No to bolo iba zdanie. V tom sa k chodníku blížilo čosi huňaté. Pomyslela som si: „Kde sa tu berie taký veľký pes?!“ No hneď som skamenela: bol to čistokrvný medveď. Našťastie, bol z tých mierumilovnejších a „odplával“. Mám pokračovať ďalej, vyššie?

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou“

O anjeloch

Keď sa na Dusičky prechádzam po cintoríne, zakaždým si všimnem, že niektoré hroby sú doslova obložené kopou bielych sadrových alebo plastových sošiek anjelíkov. Čo to znamená? Prečo ich tam ľudia kladú? A netýka sa to len detských hrobov. Napadajú mi rôzne možné vysvetlenia: anjeli ako vyjadrenie lásky k zosnulému („Mali sme ho radi ako anjela!“); presvedčenie, že zosnulý sa stal po smrti „anjelom“; viera, že existujú dobré nebeské bytosti, ktoré mŕtveho ochraňujú či sprevádzajú do svojho sveta.

Všimol som si aj inú drobnosť - anjelici sa hojne nachádzali aj na hroboch, kde príbuzní odmietli zobraziť kríž, akoby boli určitou nadprirodzenou polokresťanskou náhradou. Podobnú situáciu som si všimol aj v domoch, ktoré som pastoračne navštívil. Niektorí ľudia obľubujú sošky anjelov rozličných tvarov, veľkostí a materiálov, u iných som si všimol anjelské privesky, kamene či zvláštnu „anjelskú“ literatúru. Keby sme to všetko mali zhrnúť: ľudia veria v dobrých duchov alebo ich aspoň tušia a ich obraz často používajú ako talizman.

Ibaže... Vnímame svet anjelov naozaj správne? Kto nám o ňom povie pravdu? My kresťania veríme, že najspoľahlivejším zdrojom poznania sveta nebeských duchov je **Biblia**, ktorá obsahuje pravé a pravdivé Božie zjavenie. Práve ju si treba zobrať ako spoľahlivý manuál pri skúmaní sveta nebeských duchov. Čo nám teda o anjeloch hovorí Božie zjavenie?

V **Biblii** nájdeme naozaj veľa zmienok o existencii duchovných bytostí, ktoré pochádzajú z neviditeľného sveta a sú podobne ako my Božími stvoreniami. Najčastejšie vystupujú pod označením „anjel“ či „duch“. Keď sú títo duchovia vo **Svätom písme** označení ako anjeli, zvyčajne asistujú alebo sprostredkujú nejaké Božie rozhodnutie či konanie. Nosia v sebe Božie meno, to znamená, že sú jeho delegátmi - poslami. Patria k Bohu, teda sú dobrí.

Svätý Gregor Veľký však rozlišuje: „Treba vedieť, že názov anjeli označuje ich úrad, nie prirodzenosť. Lebo svätí duchovia v nebeskej vlasti sú síce vždy duchovia, ale nie vždy ich možno nazvať anjelmi. Sú nimi iba vtedy, keď sa prostredníctvom nich niečo oznamuje. Tí, čo zvestujú menšie veci, sa volajú anjeli, tí, čo oznamujú veľké veci, sa nazývajú archanjeli.“ Niektorí dobrí duchovia teda vystupujú vo vzťahu k nám ako Boží poslovovia alebo „služobní duchovia“. Takto sa pýta autor *Listu Hebrejom*: „Či nie sú všetci služobníkmi duchmi, poslanými slúžiť tým, čo majú dostať do dedičstva spásu?“ (*Hebr 1,14*) Do kategórie služobných duchov patria všetci oznamovatelia, vykonávatelia Božej vôle, ale aj tichý súputník a ochrana, ktorého dostal každý človek pri narodení - tzv. „anjel strážca“. V *Žalme 91* sa o nich píše: „Lebo svojim anjelom dá príkaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách.“ Podobne aj Ježiš hovorí, že beda človeku, ktorý by pohoršil maličkých, lebo „ich anjeli ustavične hľadajú na tvár môjho otca“ (*Mt 18,10*). Teda už každé dieťa má anjela, ktorého hlavnou úlohou je „strážiť“ svojho chránenca na životnej ceste. Ich mená nepoznáme, Biblia ich nikde nezjavuje, zostávajú teda skrytí. Pokúšať sa ich pomenovať je kontraproduktívne, pretože oni majú svoje mená, ibaže sú pre nás zatiaľ tajomstvom. Okrem strážnych anjelov existuje aj iná skupina alebo „rád“ nebeských duchov, ktorí sa volajú archanjeli. Písmo naznačuje, že ich je sedem, ale zjavuje mená len troch z nich - Michala, Gabriela a Rafaela. Tieto mená vyjadrujú, kým sú a akej činnosti sú schopní, ako vysvetľuje svätý Gregor Veľký: „V onom svätom meste sa nedávajú vlastné mená preto, žeby nebolo možno bez mien poznať ich osoby, ale keď prichádzajú k nám s nejakou úlohou, u nás dostávajú mená podľa svojich služieb. Michal znamená ‚Kto je ako Boh‘, Gabriel, Božia sila, Rafael zasa ‚Boží liek‘.“ Existujú aj iné rády alebo chóry anjelov, ktoré sa nazývajú aj anjelské hierarchie. Píše o nich už spomínaný svätý Gregor, ale aj svätý Dionýz Areopagita. Vymenujme si ich: serafíni, cherubíni, tróny, panstvá, sily, mocnosti, kniežatstvá, archanjeli a anjeli.

Okrem dobrých anjelov existujú aj zlí, lepšie povedané „padlí“, „skazení“ nebeskí duchovia, ktorí sa kedysi vzbúрили proti Bohu a všetko svetlo, ktoré v nich bolo, sa zatemnilo. Stratili sa a vyprázdnilo. Ako obrazne vykladá *Písmo*, boli „zhodení z neba na zem“. Tento opis naznačuje ich stav, to, že sú „mimo Boha“. Pre svoje úplne vedomé a dokonale slobodné pyšné rozhodnutie sa naveky ocitli v temnote a samote bez Boha. Závidia ľuďom Božiu milosť, nenávidia Boha a snažia sa aj ľudí strhnúť na svoju stranu, do vzbury proti nemu v podobe hriechu. Podobne ako dobrí anjeli - len v opačnom garde - pôsobia na človeka hlavne cez vnuknutia. Do pôsobnosti zlých duchov patrí celý svet bielej i čiernej mágie, veštenia, vyvolávania duchov, povier, bludov a siekt. Dobrí anjeli, naopak, stoja za mnohými dobrými dielami, nápadmi, za náboženskou horlivosťou, správnym uctievaním Boha aj za peknými vzťahmi.

Nie je ľahké rozlišovať pôsobenie anjelov ani poznať ich svet, ktorý je bezpochyby tajomný a veľkolepý. Ich moc je nesmierna. Hoci sú skrytí pred zrakom človeka, občas možno ich pôsobenie pozorovať vnútornými očami duše. V každom prípade si však treba dávať pozor na ezoterický svet anjelov, ktorý je často vymyslený, popletený a môže vychádzať z nebiblických zdrojov, ktoré nie sú pre kresťanov hodnoverné, lebo neobsahujú Božie zjavenie. Bezpečné je vždy uctievať anjelov podľa *Svätého písma* a veľkej tradície Katolíckej cirkvi

Vladimír Turzo „A teraz čo?“

Na minútku

Odbojný konár

Koruna gaštanu krásila kút verejnej záhrady a gaštan bol veľmi šťastný. Z jeho šťastia sa však netešili všetci. Ak by mal niekto mimoriadne tenké uši, vo chvíľach, keď ktosi strom pochválil, by počul nahneváný hlas: „Dost! To je nespravodlivosť! Už toho mám plné zuby! Jemu všetko a mne nič!“

Takto sa rozčuloval jeden konár. Bol to mohutný konár vpravo hore, ktorý od zlosti potriasal listami. „Strom, stále len strom! Všetko je to však moja zásluha. Ja mám listy, na mne rastú pichľavé plody a dozrievajú gaštany. Keby som si mohol trochu oddýchnuť, listy mi opadávajú a zostanem celkom holý. Budem znášať zimný chlad a mráz, nápor vetra, dážď i sneh...“

Konár bol naozaj rozhnvaný. Strom sa márne pokúšal presvedčiť ho, aby sa zamyslel - prosil ho o trpezlivosť, o pochopenie: „Si pre mňa veľmi dôležitý, syn môj. Si nádherný konár, mohutný a plný života. Si mi rovnako drahý ako všetky ostatné. Chvály na moju adresu sú určené aj tebe a tvojim bratom. Čím by som bol bez vás?“

Ale konár len zanovito vŕzgol a nadával slovami, ktoré bude lepšie neopakovať. Úbohý strom si robil veľké starosti. A oprávnene.

Odbojný konár si vymyslel plán úteku. Ak odíde, ak sa odlúči od stromu, bude si žiť podľa svojho. Raz v marci sa figliar vietor v plnej sile zvrátil okolo stromu. Konár sa rozhodol, že prišla jeho chvíľa.

„Vietor, potrebujem od teba láskavosť,“ požiadal ho s falošnou pokorou. „Odlom ma od stromu.“

„Ako chceš... fjjjúúúúúú,“ zahvízdal vietor a začal sa točiť okolo konára čoraz rýchlejšie. Zúrivo ho kmásal, až sa konár so strašným praskaním odlomil od kmeňa.

„Hurá, letím!“ zvolal nesený vetrom ponad plot záhrady. „Konečne som slobodný! Teraz sa pre mňa začne život.“

Konár sa smial a radoval, nedojali ho ani slzy, ktoré potichu vytekali z rany na strome. Mocný vietor ho niesol zo všetkých síl ponad rieku až na trávnatý breh. „Teraz budem rozhodovať ja,“ pomyslel si konár a slastne sa vystrel na zemi. „Pospím si a potom budem robiť, čo si len zmyslím a čo sa mi zapáči. Už nebudem musieť byť prilepený k tomu škaredému a vráskavému kmeňu.“

Poštekľil ho akýsi mravec, a tak sa ho pokúsil odohnať, ako to robil, keď ešte vyrastal zo stromu, ale nepodarilo sa mu to. Zmocnila sa ho akási čudná otupenosť. Nemohol sa nadýchnuť. O niekoľko hodín začali vädnúť jeho listy. Začala mu chýbať lymfa, ktorá bola jeho životom a ktorú doň štedro vháňal strom.

S obrovským strachom si uvedomil, že začal schnuť. Spomenul si na strom a pochopil, že bez neho zomrie. Bolo však už príliš neskoro. Chcelo sa mu plakať, ale nemohol, lebo teraz bol už len zbytočný suchý konár.

Ježiš hovorí: „ Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne. Ak niekto neostane vo mne, vyhodia ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria“ (Jn 15, 4; 6).

Bruno Ferrero „Ludia ktorí lietali“

Zamyslenia

Milosrdenstvo a viera

Keď odstrániš sprostred seba jarmo, kývanie prstami a reči zločinné a ponúkneš hladnému svoj súcit, ubitú dušu nasýtiš: vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnosť bude ako poludnie.

/z 58, 9 - 10 SO

O svätom Lynasovi sa rozpráva, že pokladničku s peniazmi vyzbieranými na dobročinnosť uchovával - v chladničke! Keď mu teda istá zbožná dáma priniesla príspevok na chudobných, Ly nas otvoril chladničku, vytiahol pokladničku, uložil do nej peniaze a dal ju nazad. Prekvapená dáma naširoko otvorila oči a habkavo sa ho opýtala: „Prečo ukladáte pokladničku do chladničky?“

„Je to jednoduché,“ odpovedal svätý Lynas. „Pripomínam si tým, že moja dobročinnosť a viera spolu súvisia práve tak ako chladnička a potraviny: dobročinnosť chráni vieru pred nákazou.“

Úryvok z Izaiáša ukazuje, že svätý Lynas pochopil hlbokú pravdu. Skutky milosrdenstva posilňujú vieru, a tak skutočne nakoniec najviac získava ten, kto koná. Božie prisľúbenia sú v tomto ohľade nesmierne:

„Vtedy ako zora vypukne ti svetlo a uzdravenie ti náhle vyklíči: bude ťa predchádzať tvoja spravodlivosť a Pánova sláva uzavrie tvoje rady.

... vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnosť bude ako poludnie. A Pán ti dá neprestajný spočinok, jasnosťou naplní tvoju dušu...

... budeš ako polievaná záhrada a ako prameň vôd, ktorého vody nikdy nesklamú.“

(/z 58,8-12)

Bohužiaľ, platí aj pravý opak. Človek, ktorý žije len pre seba a nikomu neslúži, nikomu nič nedáva, bude sám vnútorne zahŕňavať a chradnúť, tak ako zahŕňava voda v rybníku, keď nemá kam odtekať. Ak človeku chýba služba v nejakej konkrétnej podobe, nerastie ani vo viere - aj keby vykazoval na svojom duchovnom konte ktovieaké duchovné zážitky či mystické skúsenosti. Tie by totiž ani nemohli byť pravé; veď skutoční *mystici boli v láske nesmierne praktickí.*

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku